

Sygn. akt II Ca 486/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krotoszynie

z dnia 1 lipca 2015r. sygn. akt I C 56/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Vogt SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski

Sygnatura akt II Ca 486/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 sierpnia 2013r. powód P. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 8000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 czerwca 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku jakiemu uległ przy rozładunku towaru z pojazdu ubezpieczonego u pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie wyrokiem z dnia 1 lipca 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 czerwca 2013r. do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach postępowania tj rozstrzygnięcie w punkcie 1,3,4,5. Zarzucił obrazę przepisów kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego polegającym na przyjęciu, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 10.12.2012r., że do zdarzenia doszło z przyczyn leżących po stronie ubezpieczonego, oraz co do skutków wypadku u powoda w aspekcie zdrowotnym i przyjęcie, iż w skutek wypadku doszło u powoda do powstania krzywdy uzasadniającej zasądzenie zadośćuczynienia. Ponadto zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 k.c. art. 436 §1 w zw. z art. 435 k.c. poprzez uznanie, iż w sprawie znajduje zastosowanie zasada ryzyka oraz, że pojęcie szkody przez ruch pojazdu obejmuje również szkody powstałe przy za- lub wyładunku pojazdu a także naruszenie art. 445 §1 w zw. z art. 822 k.c i art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] przez uznanie, iż żądanie pozwu jest uzasadnione co do kwoty 5.000 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów.

Powód wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelację pozwanego uznać należy za bezzasadną.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny. Wskazał dowody na których się oparł i przyczyny dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji nie jest oceną dowolną i mieści się w granicach zastrzeżonej dla sądów swobodnej oceny dowodów. Taka ocena pozwala sądowi orzekającemu w oparciu o cały materiał zgromadzony w sprawie wysnuć wnioski o prawdziwości faktów, uznać spośród kilku równorzędnych dowodów niektóre tylko za przekonujące oraz wysnuć z zebranego materiału procesowego i wyników postępowania dowodowego wnioski, jakich żadna ze stron nie wysnuła.

W oparciu o bezsporne dowody są ustalili, że doszło do pęknięcia śruby podtrzymującej amortyzatory klapy pojazdu w samochodzie ciężarowym należącym w dacie zdarzenia do M. P. prowadzącego działalność a ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, w wyniku którego to zdarzenia powód doznał szkody na zdrowiu.

Z powyższej okoliczności i charakteru wykonywanej czynności przez powoda polegającej na załadunku towaru na ten pojazd nie wynika, że jego postój był związanych z innymi przyczynami i miał charakter trwały.

Istota sporu w przedmiotowej sprawie, przy niepodważonych zarzutami apelacyjnymi okolicznościach faktycznych, sprowadza się do tego, jak należy definiować pojęcie ruchu pojazdu.

W przedmiotowej sprawie z oczywistych względów ruch pojazdu należy definiować w oparciu o przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych tj w oparciu o art. 34 ustawy

o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Zdaniem Sądu Okręgowego wykładnia systemowa przepisu art. 34 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, redakcja punktu 3 powołanego przepisu, a w szczególności powiązanie jedna hipotezą normy prawnej zatrzymania, postoju lub garażowania pojazdu oraz zrównanie skutków wynikających z każdej z tych sytuacji, o ile w ich trakcie powstała szkoda, daje podstawy do przyjęcia, że każdy zatrzymanie pojazdu bez względu na czas jego trwania, jak i to czy miało miejsce na trasie jazdy, czy też po osiągnięciu przez pojazd miejsca przeznaczenia, na potrzeby odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów, jest traktowany jako ruch pojazdu. W obecnie obowiązującym stanie prawnym odmienna wykładnia, przyjmowana w orzecznictwie na tle poprzednio obowiązujących przepisów w tym względzie, nie znajduje uzasadnienia, a jej zastosowanie mogło by prowadzić do sytuacji, że ten sam wyładunek lub wyładunek z pojazdu wykonywany poza drogą publiczną z włączanym silnikiem lub nie, determinowałby odpowiedzialność odszkodowawczą za ubezpieczonego. Taka definicja ruchu pojazdu wyłączająca od odpowiedzialności za szkody wyrządzone pojazdem w trakcie jego wyładunku i załadunku, gdy jego zatrzymanie związane było wyłącznie z powodu potrzeby wykonania tych czynności, a więc sytuacji uznawanych ze swej istoty za przedmiot, czy nawet cel ruchu pojazdu, li tylko z tej przyczyny, że zatrzymanie było poza obrębem drogi publicznej, jest nieuprawniona. Zakładając racjonalne działanie ustawodawcy, wykładnię prowadzącą do wyżej opisanych sytuacji należy więc uznać za niedopuszczalną.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie przedmiotowej mamy do czynienia z odpowiedzialnością pozwanego za szkodę powstałą podczas postoju pojazdu związanego z ruchem pojazdu objętego ubezpieczeniem OC komunikacyjnym pozwanego. Jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, a wobec nie wykazania przez pozwanego żadnej z przesłanek egzoneracyjnych, uzasadniało uznanie odpowiedzialności posiadacza pojazdu za szkodę na osobie.

Z okoliczności faktycznych wynika logiczny wniosek co do adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem ciała jakiego doznał powód w trakcie wykonywania rozładunku pojazdu w wyniku uderzenia w głowę przez klapę pojazdu na skutek pęknięcia śruby podtrzymującej amortyzator tej klapy.

Ta ocena Sądu I instancji odpowiedzialności pozwanego jest oceną logiczną, gdyż zgodnie z zasadami logiki z przedstawionych przesłanek wyprowadzenie takiego wniosku nie jest możliwe bez pogwałcenia reguł tej nauki – prawa implikacji logicznej.

Rozumowanie przeprowadzone w apelacji w sposób ewidentny narusza te reguły logicznego wnioskowania i dlatego nie zasługuje na aprobatę.

Także wysokość zadośćuczynienia odpowiada okolicznościom wypadku i jego następstwom, Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd nie naruszył prawa materialnego, w szczególności art. 445 § 1 k.c. Zadośćuczynienie to jest odpowiednie. Ustalając jego wysokość Sąd wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności, takie jak trwałość uszczerbku na zdrowiu, zakres cierpień fizycznych i psychicznych, czas niezdolności do pracy i związany tylko z tym czasem dyskomfort psychiczny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.